

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: T. C.**, zastoupen JUDr. Ivou Háječkovou, advokátkou, České Budějovice, nám. Přemysla Otakara II. 6, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 427/VL - 07 - ZA04 - 2000 ze dne 29. 9. 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 58 Az 14/2006 - 112 ze dne 28. 2. 2007,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel výslovně důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž toliko specifikuje důvody podle písm. a) a d) citovaného ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., když namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí napadeného kasační stížností. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a rovněž namítá nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a konkrétně pak vytyká krajskému soudu, že se odchýlil od stanoviska, jež zaujal ve svém prvním rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a vráceno správnímu orgánu k dalšímu řízení, a to s ohledem na stanovisko Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2006, č. j. 6 Azs 88/2005 - 77, kterým byl původní rozsudek krajského soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 59 Az 485/2003 - 39, zrušen a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí tomuto soudu. Stěžovatel dále uvádí, že od počátku vyšetřování trval na tom, že trestnou

činnost, která je mu kladena za vinu, nespáchal a je nevinný. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze podal veškeré mimořádné opravné prostředky, a to dovolání k Nejvyššímu soudu, ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, podnět ministru spravedlnosti k podání stížnosti pro porušení zákona a stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. Vzhledem k uvedenému považuje rozhodnutí krajského soudu za nesprávné a cítí se být nejenom rozhodnutím v trestní věci, jakož i v posuzované věci týkající se jeho žádosti o udělení azylu v České republice, poškozen, protože vždy žil řádně a poctivě, pracoval v manuálních profesích a rád by v České republice zůstal natrvalo. V podání ve věci doplnění kasační stížnosti pak předkládá jako listinný důkaz ve věci dovolání v jeho trestní věci a stížnost podanou k Evropskému soudu pro lidská práva.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tomu odpovídá také obsah kasační stížnosti, a tedy kasační stížnost je obecně, *s výjimkou její části, jak bude dále uvedeno*, přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody

dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Nejvyšší správní soud dále konstatuje vzhledem k výše uvedenému, že postup krajského soudu tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K namítanému důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí ve světle konstantní judikatury, že není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74).

Námítky stěžovatele týkající se jeho trestní věci, kdy byl pravomocně odsouzen pro závažný trestný čin k trestu odnětí svobody, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a podal veškeré mimořádné opravné prostředky, které mohl vyčerpat, jsou irelevantní a nesouvisí s řízením podle zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námítky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

